

КЕЛИ ФЕЙВЪР НЕПОДЧИНЕНИЕ

Част 8 от „Правилата на милиардера“

Превод от английски: Silverkata, 2018

chitanka.info

Айви не можеше да повярва какво прави. Не вярваше, че гледайки в хладните, пресметливи очи на главния изпълнителен директор — мъжът, който отне девствеността ѝ и ѝ беше съпруг — открито го предизвикваше.

Кълън изглеждаше така сякаш се опитва да събере мислите си, в опит да прецени до колко сериозна беше Айви.

Тя кръстоса ръце и спокойно срещна погледа му, опитвайки се да не показва нищо. Истината бе, че Айви беше бясна. Разбирайки, че Кълън е бил женен преди това и дори не беше решил да сподели тази информация с нея...

Осъзнавайки факта, че е имал друг брак, друг предбрачен или следбрачен договор или както там му казваха — това си беше унижително.

— Не смятам, че е нужно да навлизам в подробности точно сега — предпазливо ѝ каза Кълън.

— Сега е точният момент, в който трябва да направим именно това — отвърна Айви. Тя се обърна към адвоката Лари, който нервно пипаше козята си брадичка, докато седеше недалече с договорите пред себе си. — Наистина смятам, че имаме нужда от малко усамотение, за да проведем този разговор — каза тя на Лари.

— Ако мога да кажа само... — започна Лари.

— Може и да не можете — отсече тя. — Просто си тръгнете. Трябва да поговоря с моя... — Айви почти каза „съпруг“, но не можа да се насили да кажа думата. — Трябва да говоря с Кълън, насаме.

Лари въздъхна и погледна към Кълън, който сви рамене в отговор.

— Върви си. Изчакай в ресторанта на хотела, пий кафе или нещо друго.

Очилатият адвокат стана, събра документите и ги набута бързо в куфарчето, докато Кълън го наблюдаваше и поклати глава.

След като дребният мъж излезе, Айви се обърна към Кълън.

— Не му отне много време да раздуха тайните ти. Ако не беше издал, че и преди си имал такъв договор в миналото, аз все още щях да съм в неведение. А това нямаше да е добре.

Кълън прекара ръка през гъстата си черна коса.

— Виждам, че си разстроена.

— За това, че моят настоящ съпруг е бил женен преди? Само малко — отвърна тя саркастично.

— Не съм бил женен.

Айви премигна.

— Не разбирам. Не си бил женен?

Той поклати глава.

— Щяхме да се женим и имахме предбрачен договор, но никога не го подписахме. Нямахме тази възможност.

Айви се намръщи. Част от гнева ѝ се изпари, когато осъзна, че може би малко е преиграла.

— Коя беше тя?

Кълън отиде до сервизната масичка и си наля още една чаша кафе.

— Името ѝ беше Джилиан Андрюс — той вдигна чашата, но не отпи от нея. — И тя беше мой пациент.

Айви се взираше в него.

— Пациентът, който е починал?

Кълън кимна. Погледът му беше напрегнат и тя можеше да види, че темата е изключително болезнена.

За един кратък момент Айви изпита толкова силен порив на ревност, който едва понесе. Кълън Шарп беше влюбен в тази жена, в тази мъртва жена. Духът ѝ го преследваше.

Кълън най-накрая отпи от чашата си, след което бавно избърса с палеца долната си устна.

— Направих операция на Джилиан за премахване на тумор в мозъка — каза той като гледаше през прозореца. — Така се запознахме. Това беше една доста рутинна операция. Успях да премахна целия тумор и прогнозата за възстановяването ѝ беше много добра.

— Помня, че ми каза, че е починала по време на операцията.

— Първата беше успешна.

Сините му очи излъчваха такава студенина и дистанцираност, каквато не беше виждала досега.

Айви седна на близкия стол. Чувстваше се неприятно и некомфортно.

— Когато започнахте да се виждате?

— Случи се, след като продължих да я следя в следоперационния период. Тя ми стана подчинена.

Кълън все още гледаше през прозореца, затова не можеше да види изражението на Айви, след като ѝ беше казал този „малък“ детайл. Стомахът ѝ се сви.

— Значи ти си я... учел? Както учеше мен?

Той кимна.

— Да.

Айви си пое дълбоко дъх и преглътна горчивия вкус на изповедта му.

— И ти си бил влюбен в нея? В пациента си?

Кълън най-накрая я погледна. Светлината от прозореца осветяваше прекрасните му черти и разкриваше съвършенството на кожата му. И все пак изглеждаше някак жесток в красотата си, помисли си тя.

— Бях влюбен в нея — призна той.

Айви сви устни.

— И я дисциплинира? Пляска я? И всички други неща, които ми направи?

Кълън кимна отново.

— Да.

— Разкажи ми останалата част от историята — каза тя, а сърцето ѝ биеше бързо. — Кажи ми какво се е случило. Заслужавам да знам истината.

Той се обърна отново към прозорците и гледаше навън, докато говореше.

— Пазехме връзката си в тайна. Не беше правилно да се обвързваш с пациент, разбира се. Но решихме да прехвърля лечението ѝ на друг колега, и щом го направехме, щяхме да оповестим взаимоотношенията си.

— Кой колега? — попита Айви.

Кълън я погледна разтревожено.

— Моля?

— Попитах, кой е бил колегата, който е щял да поеме случаят ѝ?

Кълън направи странна физиономия.

— Има ли някакво значение?

Айви го изгледа.

— Чувствам, че има.

Той въздъхна и поклати глава.

— Започвам да си мисля, че търсиш още за какво да се хванеш.

— Започвам да си мисля, че те е страх да кажеш истината, защото не знаеш как ще се възприеме.

Ноздрите на Кълън пламнаха от гняв.

— Това граничи с неуважение, а това аз не го толерирам, Айви.

Тя се изправи на крака и се обърна към него.

— Кажи ми кой пое случая!

— Хавиер Монтроуз — каза Кълън през зъби, сякаш произнасянето на името му беше физически трудно.

Почувства, че някак си това признание го оневини.

— Но той не е поел случая, нали? — продължи Айви.

Кълън поклати глава, а очите му показваха, че вече не е тук.

— Резултатите бяха чисти приблизително година и аз бях убеден, че Джилиан е извън опасност. Никога не бих предал случая й на друг лекар, ако не беше така — Кълън се намръщи. — И тогава една сутрин ми се оплака, че има главоболие. Притесних се, но й казах да не се безпокой. След няколко часа, когато вече бях на работа, получих обаждане от Спешното — била е припаднала, докато е пазарувала.

— Това е ужасно! — каза Айви, въпреки нарастващото безпокойство.

— Бяха направили скенер и откриха, че има два нови тумора в мозъка й. — Кълън като че ли преживяваше наново всичко, докато й разказваше. Тялото му беше сковано, сякаш умът му беше на друго място по друго време. — Трябваше отново извършим две различни операции, за да премахнем двата тумора, тъй като бяха в различни области на мозъка. Всяка една от операциите изискваше месеци възстановяване. В този момент знаех, че не мога да си позволя да предам грижите за нея на друг лекар. Не и когато животът й беше на косъм.

Айви го наблюдаваше и сърцето я болеше за него, за Джилиан, но също така и за самата нея. Виждайки мъжа, в който беше влюбена, да говори толкова откровено за предишната си любов, я караше да се чувства ужасно.

— И какво се случи? — попита тихо тя.

Кълън въздъхна и прекара отново ръка през косата си.

— Това, което се случи беше, че първата операция мина добре, но възстановяването беше трудно. Другият тумор продължи да нараства, а поведението на Джилиан се промени. Това се случва, когато има голяма мозъчна травма. Беше на медикаменти заради припадъците, имаше проблеми с паметта и с настроението. И от време на време беше много агресивна.

На Айви ѝ се прииска да отиде при него и да го прегърне. Но друга част искаше да му се разкрещи затова как е могъл да скрие всичко това от нея.

— Все още ли планирахте да се ожените по това време?

Кълън кимна с глава и се усмихна леко.

— Може би беше егоистично от моя страна, но настоявах да насрочим датата на сватбата си, дори когато връзката ни се разруши. Джилиан се бореше емоционално, а медикаментите за припадъците невинаги помагаша. Приемаше още лекарства. Туморът растеше бързо и бяхме принудени да насрочим следващата операция по-рано, отколкото ми се искаше. Трябваше да осъзная, че не бях много обективен, но бях отчаян. Имах усещането, че гледам влакова катастрофа на забавен кадър и трябваше да направя нещо, за да я спра.

— И ти *трябваше* да бъдеш този, който извърши операцията?

— Не исках да поверя живота на Джилиан в ръцете на никой друг. — Той се вгледа в Айви и я предизвикваше да не се съгласи с това. — Аз съм най-добрият мозъчен хирург в света. Няма да позволя на друг да пробие черепа на жената, която оби... — спря в средата на изречението.

— Продължи. Кажу го, Кълън!

— Говорех за миналото, Айви.

Тя поклати глава.

— Всъщност не си — усмихна се тъжно тя. — И двамата знаем това.

Кълън облиза устни и направи гримаса.

— Каквото и да се опитваш да докажеш, не е вярно. Всичко, което се случи с Джилиан, е в миналото. Тя си отиде. Защо продължаваме да говорим за това?

— Нищо от това не е в миналото, Кълън. Все още сънуваш кошмари заради това. Защо?

Той стисна зъби.

— Всеки съжалява за нещо. Може би аз имам малко повече неща. Но няма да се извинявам за нещата, които съм направил, за да помогна на най-близките си!

— Не очаквам и да го направиш.

— На мен ми изглежда, че точно това се опитваш да направиш. Мислиш си, че ти дължа обяснение за смъртта на жената, която обичах!

— Мисля, че трябва да знам, да — отвърна Айви като се смееше, защото той явно не я разбираше. — И дори сега се опитваш да избегнеш въпроса.

Кълън вдигна ръце.

— Искаш от мен да излея същността си пред теб? Това ли ще те накара да се почувстваш по-добре? — каза той като повишаваше глас. — Искаш да чуеш, че заради моята арогантност настоявах да извърша последната операция на Джулиан? И че направих грешка — единствена грешка, която й костваше всичко? Която струваше живота й? — продължи той, а бузите му се зачервиха и една вена пулсираше на челото му. — Гледах я как кърви, Айви! Убих жената, която обичах, и нямаше кой друг да бъде обвинен за това. Аз го направих! АЗ! — каза Кълън, сочейки към себе си.

Айви го гледаше, а той й отвърщаше с поглед пълен с гняв. Не беше много убедена дали беше гневен на нея, за това, че го накара да говори за миналото, или пък това, че беше бесен на себе си. Може би и двете.

— Просто исках да ми беше казал, че си възнамерявал да се ожениш за нея. Че си я обичал.

— Хората се влюбват понякога. Случва се. Да не си мислиш, че съм живял в балон, преди да те срещна?

Айви се усмихна.

— Не, но не знаех, че си имал друга „ученичка“ като мен. *Ученичка*, която си дисциплинирал по същия начин. Която си обичал. За която си искал да се ожениш.

— Ти си тази, за която се ожених, не Джулиан. Никой друг. Ти!

— Но ако все още беше жива, щеше да е тя.

Кълън стисна юмруци.

— Тя не оживя! Умря! Така че всичко се нареди в твоя полза, не мислиш ли?

На Айви ѝ призля.

— Не това исках да кажа.

Тя поклати глава, докато обмисляше всичко. Как би могла да му повярва, че е влюбен в нея, че изпитва нещо истинско? Беше преживял абсолютно същото и преди. Събрал се е с жена, с която не е трябвало, поради естеството му на работа, след което е поел контрол върху живота ѝ. Поискал е също така да се ожени за нея. Всичко беше абсолютно същото! Единствената разлика бе, че Айви бе жива и здрава. Поне все още.

Ако остана с него, може и да полудея, тъй като всичко, до което Кълън се докосне, сее хаос, разруха и несигурност. Той не може да се спре да не контролира всичко и затова разбива живота на всеки, който му е близък.

— Чуй ме — каза меко Кълън и се приближи към нея. — Уверявам те, че Джилиан е в миналото. Аз съм тук с теб, Айви и няма друга, за която бих искал да съм женен.

— Не мога да направя това, Кълън — тя погледна към пода и се опита да мисли трезво. — Просто не мога!

— Вече сме го направили. Вече сме женени!

Айви го погледна.

— Може да се разведем... или да анулираме брака. Все още не са минали четиридесет и осем часа откакто сме женени.

Кълън изглеждаше така сякаш го беше ударила.

— Ти си сериозна.

— Трябва да тръгвам.

Айви мина покрай него и отиде в банята, където бързо прибра нещата си. Гърдите я стягаха, а все едно буца ѝ беше заседнала на гърлото.

— Айви... — каза той, стоейки на прага.

Тя не го погледна — не можеше да понесе болката в очите му. Айви знаеше, че е тъжен и осъзнаваше, че отчасти тя е виновна за това. Но не можеше да продължи тази шарада повече. Кълън я използваше, независимо дали го осъзнаваше или не. А тя не можеше да позволи това, дори и на мъжа, когото обичаше.

Чантите ѝ бяха готови и тя започна да се изнася. Кълън стоеше в основната част на апартамента с ръце в джобовете. Беше красив като жив гръцки бог. Беше ѝ трудно да се удържи и да не отиде в

прегръдките му, особено сега, когато нямаше друго място, където иска да бъде и да се престори, че не знае истината.

Но Айви вече я знаеше и нямаше връщане назад. Вместо това реши да продължи напред.

— Няма нужда да си тръгваш — каза тихо той.

Тя се спря за миг и го погледна.

— И двамата знаем, че трябва да го направя.

Той кимна и проговори отново тихичко:

— Ако така го чувстваш, аз няма да застана на пътя ти, Айви Спелман.

Нещо в начина, по който каза името ѝ, почти я пречупи и започна да се движи още по-бързо преди Кълън да види сълзите в очите ѝ. Тя се втурна към вратата на хотелската стая и се затича, колкото се може по-бързо като мъкнеше чантите си. Най-накрая можеше да заплаче без никой да я види.

* * *

Айви успя да стигне до летището и успя лесно да си резервира билет за вкъщи. Трябваше да почака няколко часа, но за щастие имаше доста често автобус между аерогарата и града.

По пътя за връщане тя се взираше в двата пръстена на ръката си. В бързината си да тръгне беше забравила да ги върне и сега разбра, че не иска да спира да ги носи.

Само още малко, каза си Айви. Мога да нося тези пръстени и да се преструвам, че двамата с Кълън сме все още двойка и че сме влюбени.

Дълбочината на тъгата, която изпита, изненада дори нея. Погледна през прозореца към облаците, които се рееха високо над земята. Това извика в нея спомена за скорошния полет с Кълън и смесица от емоции я заляха. Всичко ли беше фалшиво? Имаше ли изобщо нещо реално?

Може би нещичко е било истина. Но дори наистина да беше загрижен за нея, това че пазеше тайни караше Айви да не може да му се довери напълно.

На практика е бил женен за жена, която е починала, имал е същият договор, както и сходни сексуални уговорки. Айви не можеше да понесе това.

Но защо?, попита се тя. Защо е толкова лошо, че Кълън има такива сексуални наклонности, интереси или както там се казва... И ти очакваш да е такъв само с теб? Защо да е непростимо това, че е пошляпвал и друга жена?

Айви не знаеше какво я е накарало да почувства случилото се като нещо грешно. Може би, помисли си тя, беше нещо просто, а именно това че не беше й казал. А освен това балансът на сили не беше правилен. Кълън държеше всичко в ръцете си и настояваше, че това е единственият начин. Не позволяваше на никого да има власт в една връзка.

Но колкото повече Айви спореше със себе си и продължаваше да си играе с годежния пръстен, който не искаше да маха, толкова повече започваше да се съмнява в решението си.

Надявам се да не греша, помисли си тя. Моля те, кажи ми, че не правя най-голямата грешка в живота си като си тръгнах от мъжа, който наистина ме обича.

* * *

След като се върна от Лас Вегас, Айви се прибра вкъщи и заспа. Беше спала почти четиринадесет часа. Стана, стегна се и се подготви да се срещне лице в лице с демоните си.

* * *

Първоначално ѝ беше странно да се върне в офиса. Не, „странно“ не беше съвсем точната дума.

Ужасяващо. Тъжно. Нереално. Тревожно.

Чудеше се дали да остане на работа в „Биоматрикс Фарма“, но накрая реши, че няма с какво да оправдае напускането си.

Може да ме уволни, ако пожелае, но аз няма да напусна. Нуждая се от тези пари, а и не съм направила нищо лошо.

Така че Айви седеше в малката си кабинка рано сутринта, сякаш нищо не се беше случило, сякаш не е била в Лас Вегас с главния изпълнителен директор на компанията и не се бяха оженили на супертайна церемония.

Дори и сега пръстените бяха прибрани в чантата ѝ в малка пластмасова торбичка и Айви планираше да му ги върне веднага щом ѝ се отдаде тази възможност.

Това щеше да бъде още един странен и некомфортен разговор.

Разбира се, тя очакваше Кълън да се опита да ѝ се обади или пише — може би дори да ѝ изпрати имейл. Но той не беше направил нищо от това и Айви отиде на работа, отвори имейла си и видя, че няма нови имейли от него.

Сърцето ѝ се сви.

Какво очакваше? Ти си тръгна от него. Защо да ти пише?

Но някак си, поради някаква причина Айви не можеше да сложи точка, не ѝ се вярваше, че Кълън е приключил с нея. Ако беше така,

значи цялата тази история е била лъжлива и чувствата ѝ са напразни.

Айви разклати глава и започна да работи на компютъра си, опитвайки се отчаяно да забрави цялата драма, но всеки път, когато някой влизаше, тя си мислеше, че може би е той.

След известно време след като работеше отгоре-отгоре, Айви стана да се разтегне. Всичко, което можеше да чуе, беше тракане по клавиатурата и евентуално някакъв тих разговор между кабинките.

Разхождайки се по пътеката, тя мина покрай кабинката на Лукас и видя, че е разчистена и няма следа от него. Това си беше облекчение. Може би Лукас и приятелите му от службата са я оставили на мира.

В този момент някой влезе в техния участък с кабинки. Това беше той... беше Кълън!

Дъхът ѝ и времето сякаш спряха. Кълън Шарп вървеше по коридора. Носеше тъмен костюм, както обикновено, но някак си днес изглеждаше изключително елегантно. Черната му коса беше перфектна, а сините му очи блестяха като лазери, докато хвърляше поглед из помещението.

Айви очакваше погледът му да се спре на нея — да се заключи с нейния, както винаги е било преди това. Още от първия ден, в който се срещнаха, той винаги я гледаше хищнически, което караше сърцето ѝ да прескача.

Но за първи път това не се случи. Би трябвало да я е видял, но все едно тя беше невидима. Погледът му просто премина през нея и след това продължи нататък. Той се приближи до един от временно назначените служители и си размениха по няколко думи, които Айви не можеше да разбере. Устните му бяха извити в лека усмивка, кимна, засмя се и си тръгна.

Когато ѝ обърна гръб, Айви го усети като лично отхвърляне, а това тя не го очакваше. Стомахът ѝ се сви, гърдите я заболяха от това. На Кълън Шарп не му пукаше за нея. Всичко беше една удобна лъжа, нали? И сега той бе продължил напред и беше забравил дори за нейното съществуване.

Бракът им щеше да бъде анулиран и сякаш нищо не се бе случило между тях. Тя бързо щеше да бъде премахната, а Кълън Шарп щеше да продължи напред, да достига нови висини, да обича други жени и да дисциплинира други подчинени.

Айви прехапа долната си устна и усети, че краката ѝ треперят, докато го наблюдаваше как напуска помещението. И точно в този момент тя загуби битката със себе си и противно на желанията си, тя усети как краката ѝ я водят напред.

Айви щеше да говори с него. Имаше нужда да чуе гласа му, да поговорят, да знае дали все още съществува в неговия свят.

За какво ще си говорите, когато го настигнеш?

Забави скорост, а несигурността ѝ нарасна. И после я осени идея.

Ще му кажа, че трябва да му върна пръстените!

С нова увереност, тя започна да върви още по-бързо, за да може да го настигне, преди да изчезне отново. Но когато сви зад ъгъла и го видя, сърцето ѝ отново потъна. Кълън беше пред кабинета на Ема Маркс и си говореше с нея. От това, което можеше да види и разбере от езика на тялото и поведението му, Кълън беше изключително отпуснат и спокоен.

Чу неприятния смях на Ема и за да стане още по-зле тя се появи на вратата на офиса си и сега си говореха лице в лице. Кълън се наведе по-близо към нея, а очите на Ема светнаха от проявеното внимание. Тя беше красива, висока, с дълги крака и руса коса. Всичко, което Айви не беше.

Устните на Ема трептяха сякаш очакваше Кълън да я обърне и изчука точно там пред офиса. От това на Айви и призля — да ги види толкова отблизо и да си говорят толкова интимно.

Кълън се протегна и докосна нежно рамото на блондинката, каза ѝ нещо, на което Ема се смя все едно е най-смешното нещо, което някога е чувала. Айви тъкмо щеше да се обърне да си тръгва, когато погледът на Ема се отклони от Кълън и я фиксира.

Забелязаха я. Стомахът ѝ се сви все едно е изпила чаша развалено мляко.

Ема я дари със зла, победоносна усмивка, което беше последното нещо, което видя Айви преди бързо да се обърне и да си отиде. Нямаше смисъл да говори с Кълън сега. Чувстваше се зле, използвана и депресирана. От всички жени, от които Кълън можеше да избира, Ема Маркс беше абсолютно най-лошият вариант.

— Айви! — извика женски глас зад нея.

Айви мигновено разбра, че това е Ема и идваше към нея. Тя не се обърна първоначално и се постара да продължи да върви напред. Но

след това Ема я извика отново, този път по-високо и най-накрая Айви прие поражението си и се обърна, за да се срещне лице в лице с преследвача си.

— Какво искаш? — попита Айви със свито гърло.

Ема се приближи към нея в почти празния коридор.

— Не можеш да не забележа, че ни наблюдаваше. Преследваш ли го?

Айви се намръщи.

— Това е абсурден въпрос.

— Значи не го отричаш.

— Не, отричам го. Може ли да се върна на бюрото си вече?

Ема се пресегна и докосна ръката на Айви. Изведнъж някак си вече изглеждаше симпатична.

— Очевидно е, че нещо се е променило между вас двамата с Кълън — каза нежно тя. — Знам какво е чувството.

Айви сви рамене.

— Нямам си и идея за какво говориш.

— Гледала съм този филм и преди — отвърна ѝ Ема.

— О, наистина ли? И как свършва?

— Никак добре — каза ѝ Ема. — Казах ти, че трудно може да му се угоди. Придирчив е и преминава към следващото ново и вълнуващо нещо — усмихна се широко тя. — Естеството на предприемача е желанието да изследва нови перспективи. Може и да не се надяваш, че ще успееш да го превърнеш в човек, който ще пожелае да бъде с теб до края на живота си.

На Айви и се прииска да я шамароса, но се въздържа.

— Вече си гледала този филм, така че предполагам се гласиш да го гледаш повторно.

Усмивката на Ема трепна.

— Не мисля, че това сравнение е коректно.

Айви повдигна вежда.

— Всичко е наред. Някои филми се гледат на голям екран и печелят Оскари, а други ги дават с намалени билети в долнопробните театри. Сега предполагам, вече знаем в кой филм си ти, нали?

Устните на Ема се извика в мрачна гримаса.

— Ти не си по-специална за него и никога няма да бъдеш. И когато напълно забрави за съществуването ти, ще те уволня ей така —

каза Ема и щракна с пръсти на сантиметри от лицето на Айви.

Айви се пресегна, хвана ръката ѝ за китката и я стисна.

— Никога не слагай ръка пред лицето ми отново или ще счупя тънката ти като клечка за зъби китка. Разбра ли ме?

Ема изписка и се опита да се освободи, но Айви с лекота задържа ръката ѝ. Накрая я пусна и другата жена, отдръпвайки се, се препъна назад като разтриваше китката си с другата ръка. Очите ѝ бяха ококорени и пълни с омраза и малко страх.

— Ти си луда, нали знаеш?!

— Не го забравяй! — каза ѝ Айви.

Ема се обърна и бързо си тръгна.

* * *

Айви се върна на бюрото си и седна. Адреналинът все още бушуваше в нея и се чувстваше сякаш ще експлодира, докато седеше. Някак си, изведнъж го загуби.

Ти просто физически сграбчи и заплаши шефката си. Определено ще те уволнят сега.

Докакто седеше на бюрото си и мислеше за това, Айви осъзна, че нямаше да постъпи различно, дори и да можеше да върне времето назад. Да види, че Кълън флиртува с Ема Маркс беше удар, който я нарани ужасно много. А после Ема я последва, за да втрие сол в раните ѝ... И тя просто се защити.

Имаше късмет, че не я шамаросах, заради начина, по който ми говореше!

Айви се обърна да работи като се опитваше да мисли за това как Кълън се отнесе с нея. Начинът, по който я игнорира, преструваше се все едно е невидима... Просто болеше.

А това, че сега преследваше Ема Маркс я нарани още повече. Що за мъж ще прекара време с жена като нея? Какво ще кажат за Кълън Шарп, за репутацията му?

Нищо хубаво.

Изведнъж телефонът на бюрото ѝ звънна и я откъсна рязко от мислите ѝ. Айви погледна към мигащата светлинка и устата ѝ пресъхна. Най-накрая Кълън ѝ се обаждаше. Само мисълта да чуе гласът му от другата страна на телефонната линия и пулсът ѝ започваше да се учестява. Усещаше пеперуди в стомаха си и ѝ беше ясно, че не бе преодоляла сексапилния главен изпълнителен директор.

Айви вдигна колебливо слушалката и отговори:

— Здравейте, аз съм Айви Спелман.

— Айви Спелман — отвърна мъжки глас от другата страна на линията. — Аз съм Хавиер Монтроуз.

Тя се облегна назад в стола си и ококори очи.

— О, каква изненада!

— Знам — отвърна той. — И може би няма да е приятна. Осъзнавам, че имейлът, който ти изпратих онзи ден, вероятно е бил

като шок за теб.

— Наистина — каза тя и не беше сигурна какво друго да добави.
Той въздъхна.

— Разбираш, че ти изпратих този имейл, защото искам да съм сигурен, че знаеш в какво се забъркваш като се срещаш с Кълън Шарп.

— Знам — каза тихо тя.

— И всяка дума е истина — продължи той. — Най-малкото хората са загрижени за... етиката му наред с други неща.

Айви затвори очи и леко поклати глава.

— Вярвам ви.

Хавиер млъкна за момент.

— Исках да ти звънна и да се уверя, че си добре, Айви. Ти си много сладко момиче и... хмм... и ми направи някак си голямо впечатление.

— Оценявам факта, че се обадохте да видите как съм.

Разговорът отиваше към своя край.

— Ще се грижиш за себе си, нали? — попита искрено той.

— Да. Ще дам най-доброто от себе си.

Изведнъж Айви се почувства пренатоварена от чувство на безсилие заради Кълън Шарп. Защо не беше той този, който ѝ звънна? Защо Кълън беше позволил от другата страна на телефонната линия да е Хавиер Монтроуз, който проявяваше загриженост за нея? Защо Кълън не провери как е, вместо да я игнорира?

— Хавиер? — каза тя преди той да затвори.

— Да?

— Искаш ли да вечеряме заедно?

Той се засмя.

— Това звучи прекрасно. Какво ще кажеш за довечера?

Тя също се засмя.

— Разбира се.

— Имаш ли все още визитката и номера ми?

Тя се поколеба, защото не беше много сигурна дали ги пази.

— Запиши номера ми и ми изпрати адреса си. Ще те взема в седем.

Хавиер даде номера си, който тя въведе в своя телефон и потвърдиха уговорката си за довечера. В тишината, след като той затвори, Айви се почувства тъжна. Хавиер бе хубав, но не колкото

Кълън и никога няма да бъде. Не бе убедена, че да вечеря с него е добра идея, защото може би го подвежда по този начин. Или може би е просто друг начин да остане свързана с Кълън като прекара време с неговия съперник.

Айви не знаеше. Не беше сигурна, защо изобщо правеше нещо напоследък. Всичко, което знаеше, бе, че е прекалено тъжна, за да може да се опише с думи.

* * *

Верен на думата си, Хавиер взе Айви от апартамента ѝ точно в седем. Той караше сив „Мерцедес“ и носеше костюм, който подходеше на колата.

Нямаше никакво съмнение, че Хавиер е почти толкова красив, колкото Кълън, макар да бе с коренно различен външен вид и поведение. Докато Кълън Шарп беше мрачен, замислен, мистериозен и находчив, Хавиер Монтроуз бе забавен и дружелюбен.

Той почти веднага я успокои, когато се качиха в колата.

— Просто не си слагай краката на таблото и всичко ще бъде наред — каза ѝ той като ѝ намигна.

Айви се засмя.

— Обещавам също така и да не пръскам слюнка по тапицерията, докато дъвча дъвката си.

— О, за това няма проблем. Можеш да го правиш, колкото си пожелаеш, Айви.

Тя се разрови из чантата си и намери пакетче дъвки, извади го и му го показа. След това я отвори.

— Искаш ли?

— Помислих си, че никога няма да попиташ — каза ѝ той и като се наведе отвори широко уста.

Айви се изкикоти, след което приближи дъвката до устата му и той я измъкна преди тя да успее да се отдръпне.

Докато пътуваха до крайната си цел, Айви се опита да разбере какво точно изпитва към Хавиер. Бяха флиртували за кратко, но тя не беше много убедена дали е заинтересована от него или не.

Да, красив е. Но не е секси като Кълън. Просто е приятен и забавен.

И какво не е наред с това, че е приятен? Да не би да си приятен е недостатък? Какво ти става?!

Айви не беше сигурна. Единственото, което знаеше, бе, че нещо липсва на Хавиер. Тя просто не беше привлечена от него. Въпреки хубавия си външен вид и добрия вкус към модата, да не говорим и за

чувството му за хумор — не караше пеперудите в стомаха ѝ да пърхат. Само Кълън можеше да направи това.

С Кълън е свършено. Трябва да спреш да сравняваш всичко и всеки с него!

Пристигнаха в ресторанта и влязоха. Беше много изискано място, където се сервираха много пресни морски дарове и месо. Айви реши да не рискува и си поръча хубаво парче пържола и салата. Хавиер поръча бутилка вино и тя беше много щастлива от този факт. Когато приключи с първата си чаша, Хавиер се усмихна и повдигна вежда, докато ѝ наливаше втората.

— Не знаех, че имаме състезание по пиене.

— О, така ли? — каза тя и отпи една голяма глътка. — Е, никога не ходя на вечеря с някого, когото не може да пие повече от мен. Така че това е първият ти голям тест.

Хавиер се засмя и отпи от виното си.

— Ако бързаш, няма да успееш да вкусиш виното. Добро е!

Тя кимна и отново отпи от чашата си. Истината бе, че не знаеше дали може да излиза с друг в сегашното си състояние, без да е леко подпийнала. Просто ѝ бе твърде трудно. Всичко, през което беше преминала с Кълън, ѝ тежеше и ѝ липсваше все повече и повече с всяка изминала минута.

Дори това, че го остави във Вегас, да е било правилното нещо, не улесняваше факта, че вече е сама. Всичко, което можеше да направи, беше да си спомня времето, което бяха прекарвали заедно.

Вечерята с Хавиер само подчертаваше този факт. Айви искаше да продължи този неангажиращ и приятен разговор, но сянката на Кълън Шарп висеше над тях и очевидно Хавиер искаше да говори за него. На края на вечерята той каза:

— Искам да те попитам нещо.

Стомахът ѝ се сви в очакване на въпроса му и тя стисна силно чашата си.

— Давай.

— Срещаш ли се с Кълън Шарп или не?

Тя въздъхна и поклати глава.

— Не, не се срещаме.

— Но вие двамата бяхте заедно в даден момент.

Да, технически сме женени, искаше ѝ се да каже, но нямаше смисъл. Вмесо това Айви просто поклати глава.

— Каквото и да е имало между нас е приключило.

— Добре. Не питам само защото ти ме привличаш, — каза той и ѝ се усмихна, — но защото си знам, че той не е добър човек.

Айви не знаеше дали беше от виното, но изведнъж придоби куража да му зададе въпрос, който ѝ се въртеше в ума:

— Какво е това между вас двамата с Кълън? Някакъв вид съперничество? Ревност? Какво?

Погледът на Хавиер сякаш се втвърди.

— Да ревнувам от Шарп? Не мисля така.

— Изглеждаш все едно си обсебен от него, Хавиер.

— Той ми беше приятел — каза той, докато разбъркваше ориза в чинията си. — Но после доказа, че е престъпно арогантен и упорит до такава степен, че да съсипе репутацията си и живота на онези, които му се доверяват.

— Всичко това е заради жената, която е починала по време на операцията ли?

Хавиер се облегна на стола си.

— Не мисля, че това е тема за обсъждане на романтична вечеря.

— А ние се предполага, че сме на такава ли?

— Надявам се.

Айви погледна встрани, избягвайки погледа му.

— Ами... не е необходимо да отговаряш на въпроса ми относно починалата жена.

— Не, ще ти отговоря — отвърна ѝ той. Хавиер се приведе напред и сниши глас. — Кълън имаше вземане-даване с тази жена и не се отнасяше добре с нея до самия ѝ край. Имах усещането за нещо като домашно насилие, което никога не ме остави. Опитах се да го убедя да извърша аз операцията, защото Кълън беше прекалено близък с нея. Всъщност съм отчасти отговорен, че не сложих по-рано край на това, което правеше.

— И защо не си го направил?

— Защото бяхме приятели, *по дяволите* — отвърна той, а ръката удари масата толкова силно, че близките клиенти на ресторанта се обърнаха и ги изгледаха. — Ние бяхме приятели. Поне така си мислех. Спорихме яростно относно операцията, но той отказа. Искаше да

направи нещата по неговия си начин, както обикновено. Тя почина заради грешката му, независимо дали беше умишлена или не.

— Наистина ли смяташ, че я е убил нарочно?

Хавиер не отговори.

— Всичко, което знам, е, че тя не трябваше да почине по време на операцията.

Погледът му срещна нейния и тя видя ярост в очите му.

— Но не смяташ, че Кълън действително е *искал* да я убие — продължи да го притиска Айви.

— Не мисля, че някога съм познавал действително Кълън Шарп — каза Хавиер. — Мислех, че да, но съм грешал.

Приключиха вечерята малко по-песимистично настроени, защото след този разговор нито Айви, нито Хавиер изглеждаха толкова спокойни и щастливи, колкото бяха в началото.

Виното си каза своята дума и на връщане към апартамента й Айви се почувства сънena и леко депресирана.

Хавиер заговори авторитетно:

— Следващият път, когато излезем, ще наложа правило.

— О! Какво правило? — попита тя, докато главата й се полюшваше насам-натам.

— Правило да не говорим за Кълън Шарп.

Айви се засмя.

— Дадено!

След като пристигнаха пред апартамента й, Хавиер спря колата и се обърна към нея, а на Айви й се доспиваше.

— Прекарах си добре тази вечер — каза тихо той.

Когато Айви го погледна осъзна, че Хавиер се навеждаше към нея от шофьорското място, за да я целуне.

— Аз също — каза тя и извърна глава.

— Айви, заслужаваш да се отнасят с теб като със съкровище.

Тя не можеше да срещне погледа му. Просто някак си чувстваше, че е неправилно, грешно. Без значение, колко добре изглеждаше Хавиер, Айви не можеше да се престори, че е привлечена от него.

— Трябва да тръгвам — прошепна тя.

Изведнъж тя усети ръката му върху своята.

— Погледни ме — каза й той.

Тя го направи, а той се навеждаше все повече и повече. Айви осъзна, че ще се опита да я целуне, а това означаваше да го отблъсне.

Но преди да каже или направи каквото и да е, се чу силен трясък. Айви и Хавиер изкрещяха изненадано.

От страната на шофьора се появи сянка на мъж и удари с юмрук страничното огледало. То се счупи и висеше отстрани.

Първоначално Айви си помисли, че се опитват да ги оберат, но мъжът в сянка продължаваше да ги обикаля.

Застана пред колата на Хавиер.

Айви си пое дълбоко дъх като най-накрая видя лицето му.

Кълън Шарп се къпеше в светлината на фаровете на колата. Изражението му беше гневно и удари с крак предната част на автомобила.

Единият от фаровете спря да свети, а звукът от счупеното изпълни тишината.

— Току-що ми счупи шибания фар! Да не е полудял?

Кълън вдигна крак и удари и другия фар и сега вече мракът напълно го обви.

— Трябва да тръгвам — каза Айви на Хавиер.

— Той е луд! Няма да те оставя сама с него.

— Мога да се справя с него — каза тя като отвори врата на колта и излезе.

Сочейки с пръст към Хавиер през предното стъкло, Кълън изкрещя:

— Излез от колата, за да мога да ти сритам задника!

— Кълън, спри!

Хавиер не помръдна.

— Хайде! — каза той като удари капака на колата. — Излез и нека уредим нещата веднъж завинаги!

Айви отиде отпред при Кълън и го хвана за китката. Все още носеше костюма си, но изглеждаше малко пораздърпан. Вратовръзката му беше разхлабена, а косата — разрошена.

— Няма да се биеш с Хавиер. Забрави!

Той извърна поглед към нея.

— Чукаш ли го?

— Не ти влиза в работата!

Кълън отново се обърна към Хавиер.

— Трябваше да ти сригам задника отдавна!

Колата внезапно се изстреля с няколко фута напред. Кълън грабна Айви и я махна от пътя на автомобила. Докато минаваше покрай тях, прозорецът му беше спуснат и Хавиер извика:

— Ще ми платиш фаровете, задник такъв!

— Съди ме! — извика му Кълън.

— И защо не! И без това всички останали го правят! — изкрещя Хавиер.

— Точно така, вземи пример, *приятелю!*

Кълън продължаваше да следи бавно движещата се кола и ритна задната броня, докато вървеше. Фаровете на стоповете светнаха.

— Ти си лунатик, знаеш ли го? — извика му Хавиер.

Кълън се изсмя високо, почти истерично.

— Кажы това на терапевта си, адвокатата или на проклетия си счетоводител. Може би ако им плащаш достатъчно, ще се престорят, че им пука!

— Задник! — крещеше Хавиер като изстрелваше колата си в нощта.

Улицата изведнъж утихна. Айви осъзна, че все още държи ръката на Кълън и я пусна веднага.

Той се обърна към нея, а ноздрите му пламтяха.

— Значи това правиш, след като ме заряза във Вегас?

— Кълън, пил ли си?

— Не променяй темата! — каза той и я фиксира с очи. — Искам да знам защо беше на среща с този тип.

— Защото го помолих да излезе на вечеря с мен.

Кълън изглеждаше така все едно го беше ударила с юмрук в челюстта.

— Ти си поканила *него*?

— За Бога, Кълън, каква е разлика? Ти и аз сме вече минало.

— Не — каза той. — Именно тук грешиш, Айви.

— Не можеш да решаващ вместо мен. Аз не съм някаква пешка в играта ти. Аз съм човешко същество.

— Просто ми кажи, че си влюбена в него и ще си тръгна.

Айви се засмя леко.

— Не, не съм влюбена в Хавиер Монтроуз.

— Опитваш се да ме нараниш ли? — попита я Кълън и пристъпи напред. — Ще излизаш на среща с всеки един от враговете ми? Може би следващия път ще е с агента от ФБР.

— Не всичко се върти около теб, но явно това никога няма да разбереш.

Айви се обърна да си върви, когато Кълън я сграбчи за ръката.

— Почакай!

— Кълън...

— Не става дума за мен — каза той като промени интонацията в гласа си. — Дойдох да те видя. Не мога да спра да мисля за теб. За нас.

Айви затвори очи, опитвайки се да овладее емоциите си. Най-трудната част беше, че всяка клетка в тялото ѝ искаше да чуе тези неща от него. Беше ѝ тежко, чувстваше се самотна, разделени един от друг, сякаш беше невидима за него.

Но после си спомни, че Кълън говореше с Ема Маркс на работа. Споменът за сцената накара Айви отново да се наежи.

— Не каза ли абсолютно същото нещо, когато отново започна да се срещаш с Ема — каза тя като се отдръпна от него.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Видях те заедно с нея пред офиса ѝ. Не съм идиотка, Кълън.

— Айви — засмя се Кълън, — не бъди глупава.

— Не е смешно.

Тя направи крачка назад, погледна надолу и забеляза, че има нещо като черно петно върху ръката ѝ. Повдигна я, за да я види по-отблизо.

Това не беше някакво тъмно петно. Беше кръв. Очите на Айви се разшириха и тя погледна ръката на Кълън като видя, че има рана върху кокалчетата му от удара на страничното огледало.

— Ти кървиш.

Кълън хвърли поглед към ръката си и сви рамене.

— Не е нищо сериозно.

Но не беше така. Имаше поредица от тъмни линии, които се стичаха надолу по ръката му.

— Трябва да спрем кървенето. Вероятно ще са нужни и шевове.

— Казах ти, не ми пука за раната на ръката ми — отвърна ѝ Кълън. — Искам да оправим нещата помежду ни.

— Моля те — каза тя като се запъти към апартамента си. — Качи се горе, за да мога да се погрижа за раната.

Той я последва, мърморейки, че не е чак толкова лошо, колкото изглежда.

Айви влезе в сградата като позволи и на Кълън да влезе след нея.

Малко по-късно вече бяха в апартамента ѝ, а Айви включваше светлините, докато вървеше из него. Осъзнаваше, че правейки това е доста опасно, ако наистина иска да сложи край на връзката ѝ с Кълън Шарп.

Да го покани в апартамента си беше равностойно на това да поканиш вампир в дома си.

Тук нямаше какво да я предпази от съблазните.

— Изчакай тук — каза тя и му подаде салфетки, за да придържа раната, докато отиде до килера и намери някаква марля, лепенки, шишенце с пероксид и някакъв антибиотичен мехлем.

Когато се върна, тя го завари да гледа закачена снимка върху хладилника от завършването ѝ. На нея тя се усмихваше и гордо държеше дипломата си.

— Майка ми я снима. Беше толкова горда с мен, че човек би си помислил, че мога да излекувам рак или нещо подобно.

Кълън се обърна и я погледна.

— Искан ми се да бях там. Искан ми се да се бяхме срещнали преди години.

— Никога нямаше да ме заговориш, когато бях по-млада. Пък и освен това си по-възрастен от мен.

— Не в това е въпросът — отвърна той.

— Ами?

— Въпросът е, че исках да имаме време да се опознаем един друг. Времето преди... преди цялата тази лудост.

— За съжаление не можем да променим миналото — каза Айви.

— Добре ми е известен този факт — отвърна ѝ той като я гледаше внимателно.

— Ела и седни, за да мога да се погрижа за тази рана.

Айви го заведе на канапето в дневната, за да седне, след което коленичи пред него и почисти раната му с пероксид.

— Дълбока е — отбеляза тя като видя, че е по-зле, отколкото първоначално си бе помислила.

— Не ми пука!

— Ти си хирург и трябва да пазиш ръцете си!

— Вече не съм.

Айви поклати глава при тази проява на ината му. След като почисти и изми раната, тя сложи слой мехлем, превърза я с марля и накрая сложи лейкопласт да я държи.

— Твърде ли е стегната? — попита го тя.

— Перфектно е. Като теб.

Айви се засмя и врътна очи.

— Сега вече съм перфектна? Уау, това определено не си ти, Кълън.

Той се приведе напред и взе ръката ѝ в своята.

— Винаги съм смятал, че си перфектна. Това, че правя нещата по моя начин... то е вътре в мен, Айви, и няма нищо общо с теб.

— А цялата тази глупост да ме научиш, да ме направиш подчинена, е просто една лъжа. Това е просто игра, за да получиш оргазъм.

Кълън се намръщи.

— Това не е лъжа. Това е истинското ми аз. Нуждая се да правя това.

— Но защо? Защо трябва да ме наказваш, да ме пляскаш? Да ме нараняваш?

Той се облегна лекичко назад.

— Просто съм си такъв.

Айви се изправи на крака.

— Мисля, че е време да си ходиш, Кълън.

И той се изправи.

— Каж ми истинската причини, поради която напусна Лас Вегас.

— Вече ти я казах. Между нас нещата никога няма да потръгнат, Кълън. Ти не допускаш никого до себе си. Все трябва да контролираш. Без изключение. И този ти непреодолим импулс никога няма да бъде удовлетворен.

Айви се запъти към входната врата, за да го изпрати. Той тръгна след нея като я спря, сграбчвайки я за китката. Устните му се озоваха толкова близо до врата ѝ, че усещаше дъха му по кожата си.

— Не смятам, че моят непреодолим импулс е това, което те плаши — прошепна ѝ той.

— Не съм казала, че съм уплашена.

— Но ти си.

Айви започна да се разколебава. Усещането за ръцете му върху тялото ѝ беше удивително и единственото, за което можеше да мисли бяха устните му близо до кожата ѝ. Забравяше защо го отблъсква. Не можеше да си спомни защо не са един за друг.

Толкова е хубаво. Усещането за него е прекрасно. Толкова правилно. Не мога да го загубя. Имам нужда да е до мен.

— Не съм уплашена. Просто съм ядосана.

— Вярно е, че имам доста тайни, за които не знаеш. Животът ми винаги е бил пълен с тях, и докато ти не се появи, никога не съм се доверявал и споделял на когото и да е.

— И все още продължаваш да пазиш тайни — отвърна тя, а сърцето ѝ ускоряваше своя ритъм.

Ръцете му бавно я обхванаха за ханша, като я привличаха все по-близо до силното му и изгарящо топло тяло.

— Знаеш повече за мен от който и да е друг. Не го ли виждаш?

— Не мога да бъда следващата жена от опашката за сцената за твоята повтаряща се извратена сапунена опера. Колко подчинени са били там? Колко жени си учил на тези специални уроци?

Кълън не отговори.

— Не си ме разбрала правилно.

Айве се обърна с лице към него.

— Кажи ми тогава.

— Не знам колко са. Малко повече от няколко, но това между нас е различно. Ти си моя съпруга.

— Не за дълго.

Мисълта за това как доминира над други жени, как ги докосва, това че са били интимни и да правят нещата, които предполагаше, че са били специални само за тях двамата... Това я разгневи.

— Махни си шибаните ръце от мен, Кълън!

Той я изгледа предупредително.

— Не ми говори по този начин.

— Или какво?

Ръцете му започваха да стискат малко по-силно ханша ѝ.

— Докато сме женени, ще играем по моите правила.

— Не мисля така — отвърна тя, но зърната ѝ се втвърдиха и сърцевината ѝ се навлажни.

Ти си луда!, помисли си тя. Все още го желаеш! Все още искаш да се отнася с теб по този начин! Истината е, че си също толкова откачена, колкото Кълън Шарп. Нищо чудно, че не можеш да стоиш далеч от него!

— Признай си, че се държиш така, за да привлечеш вниманието ми — каза Кълън с мрачен глас. — Прекарвайки време с Хавиер Монтроуз, обиждайки и дразнейки ме.

— Майната ТИ! — произнесе съвсем ясно думите и се забавляваше, докато гледаше как ноздрите му се разширяват.

Изведнъж, все едно беше инструктор по танци, той я завъртя отново, така че тя да бъде с гръб към него, Кълън седна на канапето и я дръпна със себе си. Тя се оказа в скута му, точно каквото беше и неговото намерение.

Айви изненадано извика като Кълън повдигна полата ѝ я хвана здраво за дупето.

— Ще сложа край на неподчинението ти! — изръмжа той въпреки протестите ѝ.

Айви носеше черни прашки, но те не покриваха много.

Сега, когато беше върху скута му с разкрасени крака, Айви спря да се бори с него. Горната част на тялото ѝ беше върху канапето. Бузата ѝ се притискаше във възглавницата и се беше вкопчил в плата, докато Кълън пляскаше голото ѝ дупе.

— Кълън! — извика тя.

Лицето ѝ се изчерви, а гърдите ѝ натежаха. Усещането беше невероятно. Беше възбудена и едвам се сдържаше.

— Какво? Какво искаш, Айви?

Ръката му висеше във въздуха в очакване на отговора ѝ. Тя го погледна през рамо и очите ѝ му казаха всичко, което той трябваше да знае.

Айви беше близо до оргазма си.

Кълън я свали от себе си, стана, разкопча панталоните си и ги махна.

— Стой, където си. Точно както си сега!

След което хвана бедрата ѝ и скъса прашките ѝ с едно бързо движение наполовина.

Кълън погали с главата на пениса си мокрите ѝ интимни части, като се уверяваше, че тя е абсолютно готова за него.

Айви беше в екстаз. Кълън я изпълни докарай. Тя беше приведена над дивана, като задните ѝ части бяха към него и той я чукаше изотзад. Сърцевината ѝ, мокра и хлъзгава от собствените ѝ сокове, обхващаше и стискаше с мускулите си като ръкавица дебелия му ствол, който влизаше и излизаше от нея.

Кълън хвана с юмрук и дръпна косата ѝ, докато се забиваше в нея, а другата му ръка я стискаше здраво за ханша.

— О, Боже мой! — извика тя, докато той се движеше в нея и удряше задника ѝ.

Миризмата на секс изпълни въздуха.

— Трябва да те вкарам в правия път, не смяташ ли? — каза той като дръпна косата ѝ и тя се изви още повече към него.

Скалпът ѝ започваше да я изгаря, докато тя стенеше утвърдителния си отговор на въпроса му. Той отново шляпна дупето ѝ и завъртя бедра, тласкайки я към оргазъм, докато най-накрая Айви не свърши.

Краката ѝ започнаха да треперят, докато стенеше и викаше от неизбежното удоволствие.

Когато отмина оргазма ѝ, Кълън издърпа члена си.

— Това не беше достатъчно добро — каза ѝ той.

Айви дишаше тежко и седеше в очакване от следващия му ход.

Пръстите му се приплъзнаха към клитора ѝ и той започна да го масажиря яростно.

— О, Боже мой! Ще свърша отново!

— Не. Ще бъдеш изчукана отново!

Тя кимна.

— Аз искам да бъда отново изчукана!

Зърната ѝ бяха втвърдени и чувствителни. Тя беше напълно обезоръжена, а защитите ѝ бяха в руини.

Но на Айви не ѝ пукаше.

Кълън я беше пречупил. И сега вече можеше да си признае, че винаги е искала да я пречупва по този начин.

— Ще те изучукам отново. Но този път, ще чукам задничето ти. Трябва да успееш да го поемеш и да се справиш.

Айви задържа дъха си в гърдите.

— Аз... не знам дали мога...

— Можеш. И ще го направиш!

Кълън я побутна напред, разкрачвайки я още повече, след което разтвори бузите на дупето ѝ. Навлажни със слюнка ануса ѝ и Айви усети студената влажност.

— Моля те — прошепна тя. — Ами ако не мога да се справя?

— Можеш! — не ѝ позволи да спори с него.

Айви не се беше подготвила за това. Кълън разтвори още задничето ѝ. Айви стенеше и се овлажняваше от усещането, че той поема контрола над нея.

Една част от мозъка ѝ беше ужасена колко много харесваше това усещане. Друга част просто го желаше.

Искаше го по всякакъв възможен начин.

Кълън притисна върха на члена си срещу нея, разтривайки я, плъзгайки се по нея.

Айви просто стенеше от удоволствие. Чувстваше се прекрасно. Беше изумена, че беше толкова възбудена от това.

Но Кълън можеше да я възбужда без значение от това какво смяташе да направи. Той беше магнит, а сексапилът му беше отвъд всякакви граници.

Той се притисна по-силно, създавайки напрежение, и бавно, много бавно Айви започна да се отпуска.

— Почни да разтриваш сърцевината си! — изкомандва я той, докато притискаше бедрата си.

Айви направи това, което ѝ каза, притискайки пръсти върху мокрите си гънки, галейки собственото си котенце. Краката ѝ започнаха да треперят и тя отпусна глава и затвори очи.

Кълън я притискаше отзад, чукайки задника ѝ с огромния си ствол.

— Членът ми вече е мокър от соковете на котенцето ти. Така че мога да вляза директно в малкия ти стегнат анус, нали така?

— Да — отвърна тя и кимна послушно.

— Добро момиче! Поеми ме надълбоко — след което се плъзна и навлезе напълно.

Айви изплака. Имаше някаква болка, но не толкова голяма, колкото очакваше. Може би защото беше прекалено възбудена. Но каквото и да беше, тя се чувстваше добре.

Сега вече Кълън я чукаше. Влизаше и излизаше, докато тя беше заровила глава във възглавницата и му позволи да го направи.

Скоро отново щеше да свърши, след като продължаваше да гали собственото си мокро котенце.

Кълън шляпна заника ѝ.

— Ти си моя. Ти си моя съпруга. Кажи го!

— Аз съм твоя съпруга — изстена тя.

— И какво друго? — попита я той, докато плъзгаше дебелия си ствол в нея.

— Твоя съм. Можете да правите каквото си искате с мен, сър.

— Точно така. И ще се научиш да бъдеш по-добра и да ми се подчиняваш, нали?

— Да, господин Шарп.

— Сега ще свърша върху задника ти — каза ѝ той.

— Да, господин Шарп. Моля Ви! Заслужавам го!

— Хвани и разпъни задничето си, докато го правя. Сега!

Кълън извади члена си и започна да го гали бързо. Айви направи това, което ѝ каза, и хвана и разпъна задните си части.

Извърна глава назад през рамо, за да може да го гледа. После видя как неговото семе започна да излиза и усети горещите струи да се пръскат по задничето и ануса ѝ.

Кълън притисна отново члена си към нея и започна бавно да чука задника ѝ отново.

— Аз те притежавам. Притежавам всяка една частица от теб! — каза ѝ той. — Никога не го забравяй!

* * *

Прекараха заедно нощта в апартамента. След като двамата се бяха изкъпали, бяха заспали голи като Кълън я държеше близо до себе си.

Айви беше спала дълбок и спокоен сън, какъвто не бе имала от доста дълго време. Може би даже никога.

Когато се събуди рано сутринта, Кълън я гледаше и галеше косата ѝ, а с върха на пръстите си правеше кръгчета по гърба ѝ.

— От колко време си буден? — попита го тя.

— Достатъчно дълго — каза тихо той, усмихвайки се.

— Нямам си никаква идея какво, по дяволите, правим — каза тя.

— Аз знам.

Айви се изправи и го изгледа внимателно.

— Това, което правихме снощи...

— Беше невероятно — довърши изречението ѝ той.

Тя се засмя.

— Кълън, говоря сериозно. Това не е нормално. Не е ОК.

— Кой го е грижа дали е нормално?

— Предполага се, че сме в процес на развод...

— Анулиране — поправи я той.

— Както и да е. Би трябвало изобщо да не спим заедно.

Направих грешка.

Сега беше ред на Кълън да се изправи.

— Не беше грешка. Не искам да те загубя, Айви.

Тя поклати глава.

— Но нещата няма да се получат. Не го ли виждаш?

— Каж ми защо.

— Защото няма да ми дадеш каквато и да е власт в тази връзка!

— Глупости!

Очите ѝ се разшириха.

— Няма да бъда повече изтривалка. Няма да го направя! Само защото ме контролираш сексуално не означава, че не можеш да се отнасяш с мен като с равностоен партньор в тази връзка!

Кълън се усмихна.

— Значи все пак преговаряме?

— Не! Никакви преговори! Ако наистина искаш да сме заедно, ще трябва поне веднъж да чуеш и моите изисквания.

Кълън скръсти ръце пред гърдите си и усмивката му избледня.

— Кажи какви са те.

Айви се замисли за миг и осъзна, че знаеше точно какви са нейните изисквания, макар че никога не се беше замисляла особено по въпроса.

— Не искам да подписвам онова предбрачно споразумение.

— Следбрачно, но добре. Няма да има такова — отвърна й той.

— Искам официално да обявим брака си, както го правят нормалните хора. Искам светът да го знае. Не искам да се чувствам все едно се срамуваш от мен.

Кълън кимна с глава.

— Продължавай.

— Искам да се срещнеш с майка ми. Тя е важна за мен и трябва да знае за теб.

— Абсолютно. Искам да се срещна с жената, която е родила най-невероятния човек, когото съм срещал!

Айви врътна очи.

— Добър опит!

— Сериозен съм! — каза той, гледайки я с хладните си сини очи.

— Също така искам да се срещна със семейството ти.

Очите му потъмняха.

— Брат ми е луд, а баща ми бяга от толкова много правителства, че ми е трудно да го следя.

— Не ми пука. Ще го направим по един или друг начин.

Кълън обмисляше всичко това много внимателно, преди да отговори.

— Смятам, че можем да уредим нещо такова — отвърна той, но устните му бяха стиснати, а очите му издаваха притеснение.

Айви не можеше да си представи, че толкова лесно се съгласи за всичко. Сърцето й препускаше.

— Трябва да си сложиш пръстените — каза той. — Незабавно!

— Разбира се! — каза бавно тя, но беше още притеснена, докато мислеше за едно последно нещо.

— Какво има? Не си щастлива, че се съгласих с всичко? Какво още искаш?

Айви се усмихна, но беше по-уплашена от всякога.

— Има още един проблем. Не точно проблем, но...

— Кажй го — нетърпеливо каза Кълън. — Не понасям заобикалки.

— Ами, трябва да знам... дали има някакъв шанс...

Айви прехапа долната си устна и сведе поглед. Не можеше да се накара да го каже! Мисълта, че може да бъде отхвърлена, беше болезнена.

Кълън се пресегна към нея и погали бузата ѝ.

— Знаеш, че те обичам.

Айви не вярваше, че той беше произнесъл тези думи. Тя преглътна огромната буца заседнала в гърлото ѝ.

— Не го казваш просто така, нали?

— Аз никога не казвам нищо просто така — отвърна той, без да се види каквото и да е колебание в погледа му.

Айви кимна и заплака, докато се спускаше в обятията му. Кълън се уви около нея, докато тя ридаеше.

— Мислех си, че това е хубаво нещо — каза объркано той.

— Така е, така е — изплака тя и се усмихна като усети вълна от облекчение да преминава през нея. — И аз те обичам — прошепна тя. — Просто не бях сигурна дали и ти се чувстваш по същия начин.

— Разбира се, че да. Не си ли го разбрала досега?

* * *

Стояха заедно прегърнати много дълго време, след което заспаха голи, с преплетени тела. Всичко беше толкова спокойно и свършено.

Айви се събуждаше и заспиваше отново.

Това може би е най-щастливият момент в живота ми, помисли си тя сънено. Не, няма никакво може би. Това е най-щастливият момент в живота ми!

Топлотата, дъхът, докосването му, вкусът му, думите му... Всичко, което беше и което можеше да бъде Кълън. Всичко, което беше й дал, можеше да си признае, че беше точно това, което искаше. И за първи път можеше да си представи един съвместен живот, изграден заедно с него.

Кълън Шарп най-накрая й беше дал това, което желаше. Беше и някак си по-лесно да го приеме, отколкото някога е предполагала.

Изведнъж се чу звънецът на апартамента, който я изкара от полусъненото й състояние.

И двамата седнаха в леглото при второто позвъняване.

— Очакваш ли някого? — попита я Кълън и Айви поклати отрицателно глава.

Бързо се изнизаха от леглото, когато звънецът продължи да се чува отново и отново. Айви обу бързо чифт дънки и тениска и притича през хола, за да вдигне интеркома.

— Да?

— Бостънска полиция. Пуснете ни незабавно!

Стомахът й се сви и се обърна, точно когато Кълън закопчаваше ципа на панталоните си и крачеше към нея.

— Кажи им, че няма да ги пуснеш без заповед за обиск.

— Не мога да не ги пусна — отвърна тя шокирано на предложението му.

Кълън отиде до интеркома и го натисна.

— Не сме викали полиция и нямаме желание да ви пуснем вътре.

— Кълън Шарп ли е? — каза полицаят.

Лицето на Кълън пребледня.

— Нямам правото да отговоря на това.

Кълън извади телефона си и веднага започна да набира някого.

— Какво става? — прошепна Айви.

— Опитай се да ги спреш за известно време — промърмори той и сложи мобилния на ухото си.

— Това е последно предупреждение! — каза гласът през интеркома. — Пуснете ни или ще разбием вратата и ще арестуваме всички за непристойно поведение и възпрепятстване на закона!

— Трябва да ги пусна! — каза му тя, след което го направи.

Тялото ѝ напълно се вцепени.

Кълън беше на телефона и говореше бързо.

— По-добре да дойдеш тук възможно най-скоро — каза той по телефона. — Полицията е тук и не знам...

Айви чу стъпки, десетки стъпки — все едно стадо слонове идват към апартамента ѝ — последвани от силен удар върху вратата.

— Полиция! Отворете! — заплашително се провикнаха.

Айви отключи и видя поне дузина полицаи вътре в апартамента си и в коридора. Тези, които бяха отпред, бяха въоръжени.

— Госпожице, тук ли е Кълън Шарп?

— Да — кимна утвърдително Айви.

Кълън продължаваше да говори по телефона.

— Адвокатът ми е на телефона. Искам да знам какво става!

Един от полицаите излезе напред с белезници в ръце.

— Кълън Шарп?

— Да — отвърна той.

— С властта дадена ми от щата Масачузетс, Ви арестувам в обвинение за непредумишлено убийство.

Айви извика и покри устата си с ръце, докато единият от униформените застана между тях и започна да я отдалечава от него.

— Госпожице, трябва да се отдръпнете. Просто стойте настрана и ни оставете да си вършим работата.

Айви се опита да попита полицаия защо го арестуват. В това нямаше логика. В нищо нямаше логика!

Но цареше хаос и полицаите бяха навсякъде. Тя чу как четат правата на Кълън.

— Моля ви, не го правете! Правите грешка! — каза Айви, но никой не я чу.

Никой не я чуваше изобщо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.